

Administration, og derfor ogsaa maasse uddeles til Folk, som man ellers ikke vilde have givet det til. Der hører en vis Reflektion til at overbevise sig selv om, at hvis man vil udrette noget Virkeligt, er det nødvendigt et underordnet sig og navnlig at underordne sin Sindsstemning under et mere almindeligt Formaal; men denne Overbevisning tror jeg ikke er kommen saa stærkt frem i de mindre Samfund, at man tør vente sig noget stort Udbytte der. — Naar Nanden ikke er der, kan det saamænd være det Samme; om man har en Lovbestemmelse som den, der findes i § 5, og som siger, hvad Opgaven er; thi en Opgave, som blot opfyldes, fordi det er en Bestyrelsen paalagt Pligt, betyder virkelig ikke Meget. Det er ogsaa der Hjertet, der kommer an paa, men det er Noget, man ikke kan trække frem gennem en Organisation, hverken gennem Organisationen efter Loven af 1856 eller efter de Bestemmelser, der her ere foreslaaede. Skjøndt jeg for mit Vedkommende ikke vil fraraade det ærede Thing at lade denne Sag gaa videre — at indtage nogen endelig Stilling overfor Sagen er i alt Fald efter min Mening endnu for tidligt, thi jeg mener, at man navnlig først maa se, hvorledes Tingene ville stille sig med Hensyn til det foresliggende Fattiglovsforflag — saa har jeg dog ikke troet allerede nu at binde undlade at udtale, at jeg ikke anser det for at være et nyttigt Lovforslag, og jeg er paa ingen Maade fri for at tro, at man ikke snarere gjør Skade ved et Lovforslag af denne Natur end nogen virkelig Gavn.

Scholer: Den ærede Minister mener, at § 5 ingen Betydning har derved, at den udtaler, hvilket Formaal Bestyrelserne skulle have. Tror den ærede Minister da ikke, at det ofte vil virke gavnlige paa Mennesker, at de blive opmærksomme paa, hvad deres Pligt er, og hvorledes de bør udvise Kjærlighed mod deres Medmennesker. Tror den ærede Minister ikke, at det vil virke paa Mange, naar de se, at det staar skrevet i Loven, at det og det er deres Pligt? Jeg tror, det vil have sin store Betydning. — Saa sagde den ærede Minister ogsaa, at han ligesom det ærede Medlem for 9de Kreds (Kasnuussen) mener, at det vilde være gavnligere, at Distriktet faldt sammen med Sognet og ikke med Fattigkommunen, og den høitæredede Minister anførte som Grund herfor, at Enhver har mest Omhu for sine. Men dette tror jeg netop beviser, at det vil være heldigst at vælge Fattigkommunen som Enhed; thi, hvis Lovforslaget havde bestemt, at Sogneinddelingen skulde lægges til Grund, kunde man snarere frygte for, at Folk vilde holde sig tilbage, idet man i det ene Sogn vilde sige: „Dersom vi vise os godgjørende mod de Fattige i vort Sogn, medens vort Nabofohn ikke gjør det, ville mange Erængende derfra falde ind under vort felles offentlige Fattigvæsen, og da ville vi ikke opnaa det fulde Resultat ved

vor Godgjørenhed, idet vi alligevel blive belempede med mange Fattige fra det andet Sogn, hvis offentlige Understøttelse vi maa tage Del i. — Den ærede Minister udtalte, at man var kommen ind paa en uheldig Vej ved Loven af 1856; men naar det er Tilfældet, hvorfor er da den ærede Minister bleven ved at følge denne Vej ved i sit Forslag til en ny Fattiglov Kapitel 7 at tillægge de Fattiges Kasse flere Indtægter. Naar den ærede Minister anser Loven af 1856 for ikke at være heldig, maatte han jo dog have undladt at lægge flere Midler ind under denne Kasse; men ved netop at gjøre dette har den høitæredede Minister erkjendt, at det ikke er umuligt, at de Fattiges Kasse kan virke paa en god Maade.

Judenrigsministeren: Jeg vil dertil kun sige, at det ærede Medlem ikke har læst Kapitel 7 rigtig, thi der staar ikke et Ord om de Fattiges Kasse og om Loven af 1856 deri. Det siges, at de paagældende Midler kunne gives til frivillig Fattigunderstøttelse, men der staar som sagt Intet om Loven af 1856. Hvis det ærede Medlem havde læst Motiverne, vilde han have set, af hvilken Grund jeg ikke har foreslaaet at have Loven af 1856, nemlig fordi jeg ikke har anset mig for berettiget til at tilintetgjøre de Understøttelsesbestræbelser, der paa visse Steder støtte sig til denne Lov, og som paa Grund af heldige Omstændigheder, navnlig med Hensyn til de personlige Forhold, have udrettet noget Godt. Det har for mig været Grunden, og det staar med flere Ord at læse i Motiverne, at det er derfor, jeg ikke har foreslaaet at have Loven af 1856. — Jeg kan give det ærede Medlem Ret i, at, naar Mænd eller Kvinder læse § 5 igennem, kunne de komme til at sige til sig selv: Ja, det var egentlig talt min Pligt at gjøre det eller det, og Vedkommende vil saa maasse ogsaa gjøre det. Men en saadan Bestemmelse fremkalder virkelig ikke den Energi og Kristenkjerlighed, som der skal til for at være et nyttigt Medlem af det frivillige Fattigvæsens Bestyrelse. Noget Eignende har jo staaet i Loven af 1856, men det er vistnok aldrig faldet Noget ind, som med Loven har søgt at gjøre sig Begreb om sine Pligter som Bestyrer af det frivillige Fattigvæsen, særlig at tage Hensyn dertil. Jeg siger ikke Noget imod, at det staar her, saaledes som det gjør i Lovforslagets § 5; men hvis man tror gennem saadanne instruktiviske Bestemmelser at kunne skabe den rette Aand, tager man virkelig fejl.

Brinck-Seidlin: Jeg har selvfølgelig ikke ventet, at den ærede Minister skulde anse Forslaget for nødvendigt; thi saa vilde den ærede Minister naturligvis selv have stillet et Forslag derom i Forbindelse med Fattigloven. Jeg talter ham imidlertid for den velvillige Maade, hvorpaa han har stillet sig til Forslaget. Jeg kan ikke